

Parlament mas pracujących

Znad Zółtej i Czerwonej Rzeki, z pustyni Afryki, z błyskającej iglicami wieżowców Moskwy, z fiordów Norwegii i argentyńskich prorii, z całego świata przybyli do stolicy naszego kraju przedstawiciele ludu pracującego, by w swym parlamencie, na sesji Rady Generalnej SFZZ, omówić najbliższe zadania w walce o poprawę warunków bytu, o prawa związkowe i o pokój. Spotkali się w Warszawie ludzie różnego koloru skóry, różnych poglądów politycznych, ale zjednoczeni wolą walki o interesy wspólne ludziom pracy, a przede wszystkim o to, co ich łączy najbardziej — o pokój.

VII sesja Rady Generalnej SFZZ zebrała się w okresie, gdy imperializm amerykański, przy współudziale rządów Francji i Anglii oraz przy pełnej aktywności militarystów zachodnio-niemieckich, przystąpił do wskrzeszenia Wehrmachtu, do tworzenia niebezpiecznego ogniska wojny w Europie; w chwili, gdy kółka rządzące USA, chcąc pogrzebać poważne osiągnięcia w dziele złagodzenia napięcia międzynarodowego, organizują spiski na Dalekim Wschodzie.

Z warszawskiej sesji popłynął głos protestu przeciw tym poczynaniom wrogów pokoju. Z poczuciem wielkiej odpowiedzialności ludzi, którzy reprezentują najszersze masy pracujących na całym świecie, delegaci występowali zdecydowanie przeciw zagrożeniu pokoju i domagali się konsekwentnej realizacji polityki rokowani. Mówili o tym nie tylko przedstawiciele krajów europejskich, ale i delegaci Chin i Meksyku, Togo i Burni. O imperialistycznych knoaniach na Dalekim Wschodzie mówili delegaci Polski i Argentyny, Kamerunu i Niemiec zachodnich. Bo pokój jest niepodzielny tak, jak niepodzielny jest świat, gdy chodzi o sprawę utrzymania pokoju.

W warszawskiej sesji brali udział przedstawiciele związków zawodowych, należących do SFZZ i niektórych centrali nie współpracujących z Światową Federacją. Ten ostatni fakt jest świadectwem stałego rozwoju SFZZ, rosnącej jedności ludu pracującego świata. Ale, mimo że brak było w Pałacu Namiestnikowskim przedstawicieli tych związków, które opiewane są przez prawników przywódców — w sprawie pokoju sesja reprezentowała poglądy przynależącej większości związków kuli ziemskiej. I tak np. na sali obrad nie było delegatów centrali związkowej Niemiec zachodnich — DGB, ani Anglii — TUC. Ale przecież pamiętamy, jak przeciw tym samym planom remilitaryzacji Niemiec zachodnich, które potępiała sesja warszawska, wystąpił niedawny zjazd DGB, jak kongres TUC, mimo oszkabliwych manewrów prawnicowego kierownictwa, zamyślał opór związków brytyjskich wobec remilitaryzacji Niemiec zachodnich.

Sesja wykazała, jak ściśle z walką o pokój związana jest walka przeciwko eksploatacji mas pracujących, przeciwko gwałceniu ich podstawowych swobód w krajach kapitalistycznych. Bo przecież wzmocnienie tego wysiłku jest właśnie skutkiem zaprzestania wysiłku zbrojeń, militaryzacji gospodarki, przygotowań

wojennych, prowadzonych przez kółka rządzące krajów imperialistycznych.

Wzysk ten w jeszcze ostrzejszej formie występuje w krajach kolonialnych i półkolonialnych. Jasne jest, że imperialiści chcą umocnić swe panowanie w tych krajach, by wykorzystać je jako bazy wojenne, jako rezerwuariaty dla produkcji wojennej. Miara tego może być fakt, że, jak stwierdził w referacie sekretarz generalny SFZZ tow. Louis Saillant, roczny dochód monopolu w USA wynosi tyle ile roczny dochód 715 milionów ludzi w krajach gospodarczo zacofanych.

Wobec oporu klasy robotniczej przeciw tej polityce, monopole, nie chcąc rezygnować z wysokich zysków, wmagają zamachy na prawa mas pracujących. Cień maccarthizmu przysłonił liczne kraje kapitalistyczne, gdzie śladem twierdzy kapitalizmu — USA, wydawane są reakcyjne i faszystowskie ustawy, mające na celu sparaliżowanie walki mas pracujących o ich żywotne interesy. Fakt, że wielu uczestników sesji miało poza sobą lata więzienia lub że niektórzy z nich nie mogli otwarcie występować pod swoimi nazwiskami, był ilustracją warunków, w jakich znajdują się związki zawodowe w krajach kapitalistycznych.

Rada Generalna SFZZ, wyciągając wnioski z poważnej sytuacji, w jakiej znalazły się masy pracujące krajów kapitalistycznych, przedstawiła środki, które mają pomóc klasie robotniczej w przeciwstawianiu się naciskowi kapitalu. Celowi temu ma służyć przede wszystkim uchwalona na sesji Karta Praw Związkowych ludu pracy. Wytyczono główne zadania mas pracujących w krajach kapitalistycznych: wywalenie podstawowych praw — prawa do zrzeszania się, do wolności słowa, do własnych publikacji, do strajków.

Warszawska sesja Rady Generalnej SFZZ odegra niewątpliwie poważną rolę w dalszym rozwoju ruchu związkowego całego świata. Jej uchwały, jej apel do ludu pracy całej Europy jeszcze bardziej zmobilizuje klasę robotniczą do zaciśnięcia szeregów, do wzmocnienia walki przeciwko planom odbudowy Wehrmachtu, przeciwko pogłębianiu podziału Europy, przeciwko przygotowaniu wojennym. Jeszcze bardziej umocni się kierownictwo rola klasy robotniczej w walce o prawa mas pracujących, w walce o trwały i powszechny pokój na całym świecie.

Późnym południem w walce mas pracujących w krajach kapitalistycznych będzie świadomość, że 900 milionów ludzi na kuli ziemskiej żyje w krajach, gdzie rządzą lud pracujący. Klasa robotnicza krajów kapitalistycznych zdaje sobie sprawę, że ludzie pracy w ZSRR i w krajach demokracji ludowej są jej wiernymi sojusznikami w walce o pokój.

Sesja Rady Generalnej SFZZ zakończyła swe owocne obrady. Zegnamy serdecznie jej uczestników, życząc im, by odnieśli jak największe sukcesy w realizacji doniosłych uchwał sesji. Delegaci ze wszystkich zakątków świata mogą być głęboko przekonani, że polskie masy pracujące solidaryzują się głęboko ze swymi towarzyszami w krajach kapitalistycznych, w walce o prawa związkowe, w walce o zwycięstwo sprawy pokoju.

Walczą o wykonanie zadań rocznych

WROCLAW (kor. wł.). Pomysłowo realizują swe zobowiązania załogi 7 zakładów Wrocławia, które wystąpiły z apelem do fabryk Dolnego Śląska o przedterminową realizację zadań rocznych i zabezpieczenie wykonania planów w I kw. roku przyszłego. Załoga Wrocławskiej Fabryki Superfosfatu wysłała dla wsi w dniu 13 bm., tj. na jeden dzień przed terminem realizacji zobowiązania, ostatnie tony przypadające z planu na br.

120 zakładów przemysłowych

(nog)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

Dolnego Śląska zameldowało już o przedterminowym wykonaniu swych rocznych zadań produkcyjnych. M. in. doniosły o tym załogi zakładów ceramicznych w Ziębicach, Wrocławskiej Fabryki Urządzeń Mechanicznych, huty szkła lustrzanego w Walbrzychu i Noworudzkiej Fabryki Przemysłu Jedwabniczego. Wykonali swe roczne plany załogi 11 zakładów przemysłu chemicznego, a w tym fabryki nawozów sztucznych we Wrocławiu i Uboczu.

(nog)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy. Na planowane 83,8 proc. towarów gotowych pierwszego gatunku uzyskano 85,5 proc. Podobnie obniżono znacznie planowany wskaźnik kosztów własnych,

(bg)

planowano. Np. przedział cenokopirzednia osiąga systematycznie 99,97 proc. pierwszego gatunku przedy.

Pismo powitalne do II Zjazdu Pisarzy KC KPZR Radzieckich

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego gorąco wita II Wszechzwiązkowy Zjazd Pisarzy Radzieckich i wszystkich przedstawicieli wspaniałej literatury Kraju Zwycięskiego Socjalizmu.

Partia Komunistyczna wysoko ceni wielką rolę literatury radzieckiej w dziele kształtowania nowego człowieka, w umacnianiu moralno-politycznej jednolitości społeczeństwa radzieckiego, w walce o budowę komunizmu.

W latach, które minęły od I Zjazdu Pisarzy, literatura radziecka osiągnęła znaczne sukcesy. Stworzono dzieła, w których z całą parą oddano patos budownictwa socjalizmu, bezprzekładnie bohaterów i tryumfów wielkiej wojny.

Naród radziecki oczekuje od swych pisarzy, że stworzą autorytet patriotyczny i barwny obraz współczesnych nam wspaniałych zadań, nieustannego rozwoju przemysłu, który jest podstawą dalszego rozwoju całej gospodarki narodowej i gwarantem niekalkulowanej naszej ojczyzny: ludzi, którzy budują gigantyczne elektrownie, udoskonalają metody budownictwa, zagospodarowują miliony hektarów ziemi leżącej daleko od domów, walczą o rozwój całej gospodarki rolnej i lepsze zaspokojenie rosnącego zapotrzebowania mas pracujących na artykuły powszechnego użytku.

KC KPZR wzywa pisarzy, by wnikliwie studiowali rzeczywistość, posługując się w tym celu metodą marksizmu, leninizmu, która umożliwia im zrozumienie prawdy życia w całej jej złożoności i pełni, tak, jak kształtuje się ona w dzisiejszych warunkach międzynarodowych, w warunkach narastającej walki między obózem imperializmu a obózem socjalizmu i demokracji; umożliwi im zrozumienie odbywających się w naszym kraju procesów rozwojowych, którymi kieruje Partia Komunistyczna; umożliwi im zrozumienie praw i perspektyw rozwoju naszego społeczeństwa oraz ujawnienie w swej twórczości konfliktów i sprzeczności zachodzących w życiu.

Naród radziecki pragnie widzieć w osobach swych pisarzy — płomiennych bojowników, aktywnie wdzierających się w życie, pomagających narodowi w budowaniu nowego społeczeństwa, w którym wszystkie źródła wspólnego bogactwa popłyną szerokim strumieniem i w którym wrośnie nowy człowiek o psychice wywołanej z przeżytków kapitalizmu.

Powołaniem naszych pisarzy jest wychowywać ludzi radzieckich w duchu ideału komunizmu i moralności komunistycznej, przyczyniać się do wszechstronnego i harmonijnego rozwoju jednostki, do pełnego rozwoju wszystkich twórczych zdolności, mas pracujących. Onożkami pisarzy radzieckich jest tworzyć sztukę wyrażającą prawdę, sztukę, która myśli i uczuci, która oddaje bogaty świat przeżyć duchowych ludzi radzieckich, uosabia w postaciach swych bohaterów całą wielość stosunków ich twórczej pracy oraz nierozłączną jedność ich życia społecznego i osobistego. Misją naszej literatury jest nie tylko odzwierciedlać to, co nowe, lecz także przyczyniać się do wszystkich sił do jego zwycięstwa.

Ważnym i zaszczytnym zadaniem naszej literatury jest wychowywanie młodości, młodych robotników, kłoczowników, inteligentów, żołnierzy Armii

Radzieckiej w duchu umiłowania pracy, dzielności, męstwa i wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, w duchu bezgranicznego oddania sprawie socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W okresie, kiedy agresywne kółka imperialistyczne wstrząsają i gromadzą siły rozgromionego faszyzmu niemieckiego, literatura radziecka nie może stać na uboku walki — przeciwko reakcyjnemu siłom starego świata. Radziecka literatura piękna powołana jest, by z całą pasją rewolucyjną kształtować i umacniać patriotyczne uczucia ludzi radzieckich, utrwalając przyjaźń między narodami, pomagając w dalszym zespinaleniu potężnego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu, rozwijając uczucia proletariackiego międzynarodowego i braterskiej solidarności mas pracujących. Zadaniem pisarzy radzieckich jest wnieść jeszcze wyżej szczyty walki o zespolecie wszystkich sił pokojowych, w imię bezpieczeństwa narodów, demokracji i piętnować zbrodnicze plany imperialistów, rozgłaszając rozpętaniem nowej wojny światowej.

Kontynuując najlepsze tradycje radzieckiej literatury, pisarze radzieccy rozwijają twórczo metodę realizmu socjalistycznego, której podwaliny stworzył wielki pisarz proletariacki Maksym Gorki, wierni są tradycjom i tradycjom poezji Włodzimierza Majakowskiego. Realizm socjalistyczny wymaga od artysty zgodności z prawdą i konkretnego historycznego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej rewolucyjnym rozwoju.

Spółstąpieniem realizmu socjalistycznego — znaczy to posiąść głęboką znajomość życia ludzi, ich uczuć i myśli, wyrażać czujną wrażliwość na ich przeżycia i zdolność przedstawiania tego w porównaniu i wnikliwej formie artystycznej, godnej prawdziwych wzorów literatury realistycznej — i wszystko to zobrazować z należytym zrozumieniem wielkiej walki klasy robotniczej i całego narodu radzieckiego o dalsze utrwalenie stworzonego w naszym kraju społeczeństwa socjalistycznego, w walce o zwycięstwo komunizmu.

W dzisiejszych warunkach metoda realizmu socjalistycznego wymaga od pisarza zrozumienia badań doprowadzenia do końca budowy socjalizmu w naszym kraju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Realizm socjalistyczny daje możność wyrażania szerokiej różnorodności form i stylów, zgodnej z indywidualnymi upodobaniami i zamiłowaniem pisarza.

Odstępstwa od zasad realizmu socjalistycznego wyrażają się w szkole rozwoju literatury radzieckiej. Literatura nasza pod wieloma względami pozostaje jeszcze w tyle za bujnym rozwojem życia, nie zaspokaja w pełni wymagań czytelnika, który rozwija się zarówno politycznie jak i kulturalnie. Potrzebujemy pisarzy nie są dostatecznie wymagający, gdy chodzi o ich twórczość. Piszą przeciętnie i słabe utwory, zubożając twórczość radziecką. Mało stworzono ostatnio barwnych i artystycznie wyrazistych dzieł, z których czerpałby porównywalny przykład miliony czytelników. Nie mamy jeszcze monumentalnych utworów artystycznych oddających bogactwo socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W rzeczywistości, przyczyniając się do wszechstronnego i harmonijnego rozwoju jednostki, do pełnego rozwoju wszystkich twórczych zdolności, mas pracujących. Onożkami pisarzy radzieckich jest tworzyć sztukę wyrażającą prawdę, sztukę, która myśli i uczuci, która oddaje bogaty świat przeżyć duchowych ludzi radzieckich, uosabia w postaciach swych bohaterów całą wielość stosunków ich twórczej pracy oraz nierozłączną jedność ich życia społecznego i osobistego. Misją naszej literatury jest nie tylko odzwierciedlać to, co nowe, lecz także przyczyniać się do wszystkich sił do jego zwycięstwa.

Ważnym i zaszczytnym zadaniem naszej literatury jest wychowywanie młodości, młodych robotników, kłoczowników, inteligentów, żołnierzy Armii

Radzieckiej w duchu umiłowania pracy, dzielności, męstwa i wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, w duchu bezgranicznego oddania sprawie socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W okresie, kiedy agresywne kółka imperialistyczne wstrząsają i gromadzą siły rozgromionego faszyzmu niemieckiego, literatura radziecka nie może stać na uboku walki — przeciwko reakcyjnemu siłom starego świata. Radziecka literatura piękna powołana jest, by z całą pasją rewolucyjną kształtować i umacniać patriotyczne uczucia ludzi radzieckich, utrwalając przyjaźń między narodami, pomagając w dalszym zespinaleniu potężnego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu, rozwijając uczucia proletariackiego międzynarodowego i braterskiej solidarności mas pracujących. Zadaniem pisarzy radzieckich jest wnieść jeszcze wyżej szczyty walki o zespolecie wszystkich sił pokojowych, w imię bezpieczeństwa narodów, demokracji i piętnować zbrodnicze plany imperialistów, rozgłaszając rozpętaniem nowej wojny światowej.

Kontynuując najlepsze tradycje radzieckiej literatury, pisarze radzieccy rozwijają twórczo metodę realizmu socjalistycznego, której podwaliny stworzył wielki pisarz proletariacki Maksym Gorki, wierni są tradycjom i tradycjom poezji Włodzimierza Majakowskiego. Realizm socjalistyczny wymaga od artysty zgodności z prawdą i konkretnego historycznego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej rewolucyjnym rozwoju.

Spółstąpieniem realizmu socjalistycznego — znaczy to posiąść głęboką znajomość życia ludzi, ich uczuć i myśli, wyrażać czujną wrażliwość na ich przeżycia i zdolność przedstawiania tego w porównaniu i wnikliwej formie artystycznej, godnej prawdziwych wzorów literatury realistycznej — i wszystko to zobrazować z należytym zrozumieniem wielkiej walki klasy robotniczej i całego narodu radzieckiego o dalsze utrwalenie stworzonego w naszym kraju społeczeństwa socjalistycznego, w walce o zwycięstwo komunizmu.

W dzisiejszych warunkach metoda realizmu socjalistycznego wymaga od pisarza zrozumienia badań doprowadzenia do końca budowy socjalizmu w naszym kraju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Realizm socjalistyczny daje możność wyrażania szerokiej różnorodności form i stylów, zgodnej z indywidualnymi upodobaniami i zamiłowaniem pisarza.

Odstępstwa od zasad realizmu socjalistycznego wyrażają się w szkole rozwoju literatury radzieckiej. Literatura nasza pod wieloma względami pozostaje jeszcze w tyle za bujnym rozwojem życia, nie zaspokaja w pełni wymagań czytelnika, który rozwija się zarówno politycznie jak i kulturalnie. Potrzebujemy pisarzy nie są dostatecznie wymagający, gdy chodzi o ich twórczość. Piszą przeciętnie i słabe utwory, zubożając twórczość radziecką. Mało stworzono ostatnio barwnych i artystycznie wyrazistych dzieł, z których czerpałby porównywalny przykład miliony czytelników. Nie mamy jeszcze monumentalnych utworów artystycznych oddających bogactwo socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W rzeczywistości, przyczyniając się do wszechstronnego i harmonijnego rozwoju jednostki, do pełnego rozwoju wszystkich twórczych zdolności, mas pracujących. Onożkami pisarzy radzieckich jest tworzyć sztukę wyrażającą prawdę, sztukę, która myśli i uczuci, która oddaje bogaty świat przeżyć duchowych ludzi radzieckich, uosabia w postaciach swych bohaterów całą wielość stosunków ich twórczej pracy oraz nierozłączną jedność ich życia społecznego i osobistego. Misją naszej literatury jest nie tylko odzwierciedlać to, co nowe, lecz także przyczyniać się do wszystkich sił do jego zwycięstwa.

Ważnym i zaszczytnym zadaniem naszej literatury jest wychowywanie młodości, młodych robotników, kłoczowników, inteligentów, żołnierzy Armii

Radzieckiej w duchu umiłowania pracy, dzielności, męstwa i wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, w duchu bezgranicznego oddania sprawie socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W okresie, kiedy agresywne kółka imperialistyczne wstrząsają i gromadzą siły rozgromionego faszyzmu niemieckiego, literatura radziecka nie może stać na uboku walki — przeciwko reakcyjnemu siłom starego świata. Radziecka literatura piękna powołana jest, by z całą pasją rewolucyjną kształtować i umacniać patriotyczne uczucia ludzi radzieckich, utrwalając przyjaźń między narodami, pomagając w dalszym zespinaleniu potężnego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu, rozwijając uczucia proletariackiego międzynarodowego i braterskiej solidarności mas pracujących. Zadaniem pisarzy radzieckich jest wnieść jeszcze wyżej szczyty walki o zespolecie wszystkich sił pokojowych, w imię bezpieczeństwa narodów, demokracji i piętnować zbrodnicze plany imperialistów, rozgłaszając rozpętaniem nowej wojny światowej.

Kontynuując najlepsze tradycje radzieckiej literatury, pisarze radzieccy rozwijają twórczo metodę realizmu socjalistycznego, której podwaliny stworzył wielki pisarz proletariacki Maksym Gorki, wierni są tradycjom i tradycjom poezji Włodzimierza Majakowskiego. Realizm socjalistyczny wymaga od artysty zgodności z prawdą i konkretnego historycznego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej rewolucyjnym rozwoju.

Spółstąpieniem realizmu socjalistycznego — znaczy to posiąść głęboką znajomość życia ludzi, ich uczuć i myśli, wyrażać czujną wrażliwość na ich przeżycia i zdolność przedstawiania tego w porównaniu i wnikliwej formie artystycznej, godnej prawdziwych wzorów literatury realistycznej — i wszystko to zobrazować z należytym zrozumieniem wielkiej walki klasy robotniczej i całego narodu radzieckiego o dalsze utrwalenie stworzonego w naszym kraju społeczeństwa socjalistycznego, w walce o zwycięstwo komunizmu.

W dzisiejszych warunkach metoda realizmu socjalistycznego wymaga od pisarza zrozumienia badań doprowadzenia do końca budowy socjalizmu w naszym kraju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Realizm socjalistyczny daje możność wyrażania szerokiej różnorodności form i stylów, zgodnej z indywidualnymi upodobaniami i zamiłowaniem pisarza.

Odstępstwa od zasad realizmu socjalistycznego wyrażają się w szkole rozwoju literatury radzieckiej. Literatura nasza pod wieloma względami pozostaje jeszcze w tyle za bujnym rozwojem życia, nie zaspokaja w pełni wymagań czytelnika, który rozwija się zarówno politycznie jak i kulturalnie. Potrzebujemy pisarzy nie są dostatecznie wymagający, gdy chodzi o ich twórczość. Piszą przeciętnie i słabe utwory, zubożając twórczość radziecką. Mało stworzono ostatnio barwnych i artystycznie wyrazistych dzieł, z których czerpałby porównywalny przykład miliony czytelników. Nie mamy jeszcze monumentalnych utworów artystycznych oddających bogactwo socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W rzeczywistości, przyczyniając się do wszechstronnego i harmonijnego rozwoju jednostki, do pełnego rozwoju wszystkich twórczych zdolności, mas pracujących. Onożkami pisarzy radzieckich jest tworzyć sztukę wyrażającą prawdę, sztukę, która myśli i uczuci, która oddaje bogaty świat przeżyć duchowych ludzi radzieckich, uosabia w postaciach swych bohaterów całą wielość stosunków ich twórczej pracy oraz nierozłączną jedność ich życia społecznego i osobistego. Misją naszej literatury jest nie tylko odzwierciedlać to, co nowe, lecz także przyczyniać się do wszystkich sił do jego zwycięstwa.

Ważnym i zaszczytnym zadaniem naszej literatury jest wychowywanie młodości, młodych robotników, kłoczowników, inteligentów, żołnierzy Armii

Radzieckiej w duchu umiłowania pracy, dzielności, męstwa i wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, w duchu bezgranicznego oddania sprawie socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W okresie, kiedy agresywne kółka imperialistyczne wstrząsają i gromadzą siły rozgromionego faszyzmu niemieckiego, literatura radziecka nie może stać na uboku walki — przeciwko reakcyjnemu siłom starego świata. Radziecka literatura piękna powołana jest, by z całą pasją rewolucyjną kształtować i umacniać patriotyczne uczucia ludzi radzieckich, utrwalając przyjaźń między narodami, pomagając w dalszym zespinaleniu potężnego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu, rozwijając uczucia proletariackiego międzynarodowego i braterskiej solidarności mas pracujących. Zadaniem pisarzy radzieckich jest wnieść jeszcze wyżej szczyty walki o zespolecie wszystkich sił pokojowych, w imię bezpieczeństwa narodów, demokracji i piętnować zbrodnicze plany imperialistów, rozgłaszając rozpętaniem nowej wojny światowej.

Kontynuując najlepsze tradycje radzieckiej literatury, pisarze radzieccy rozwijają twórczo metodę realizmu socjalistycznego, której podwaliny stworzył wielki pisarz proletariacki Maksym Gorki, wierni są tradycjom i tradycjom poezji Włodzimierza Majakowskiego. Realizm socjalistyczny wymaga od artysty zgodności z prawdą i konkretnego historycznego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej rewolucyjnym rozwoju.

Spółstąpieniem realizmu socjalistycznego — znaczy to posiąść głęboką znajomość życia ludzi, ich uczuć i myśli, wyrażać czujną wrażliwość na ich przeżycia i zdolność przedstawiania tego w porównaniu i wnikliwej formie artystycznej, godnej prawdziwych wzorów literatury realistycznej — i wszystko to zobrazować z należytym zrozumieniem wielkiej walki klasy robotniczej i całego narodu radzieckiego o dalsze utrwalenie stworzonego w naszym kraju społeczeństwa socjalistycznego, w walce o zwycięstwo komunizmu.

W dzisiejszych warunkach metoda realizmu socjalistycznego wymaga od pisarza zrozumienia badań doprowadzenia do końca budowy socjalizmu w naszym kraju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Realizm socjalistyczny daje możność wyrażania szerokiej różnorodności form i stylów, zgodnej z indywidualnymi upodobaniami i zamiłowaniem pisarza.

Odstępstwa od zasad realizmu socjalistycznego wyrażają się w szkole rozwoju literatury radzieckiej. Literatura nasza pod wieloma względami pozostaje jeszcze w tyle za bujnym rozwojem życia, nie zaspokaja w pełni wymagań czytelnika, który rozwija się zarówno politycznie jak i kulturalnie. Potrzebujemy pisarzy nie są dostatecznie wymagający, gdy chodzi o ich twórczość. Piszą przeciętnie i słabe utwory, zubożając twórczość radziecką. Mało stworzono ostatnio barwnych i artystycznie wyrazistych dzieł, z których czerpałby porównywalny przykład miliony czytelników. Nie mamy jeszcze monumentalnych utworów artystycznych oddających bogactwo socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W rzeczywistości, przyczyniając się do wszechstronnego i harmonijnego rozwoju jednostki, do pełnego rozwoju wszystkich twórczych zdolności, mas pracujących. Onożkami pisarzy radzieckich jest tworzyć sztukę wyrażającą prawdę, sztukę, która myśli i uczuci, która oddaje bogaty świat przeżyć duchowych ludzi radzieckich, uosabia w postaciach swych bohaterów całą wielość stosunków ich twórczej pracy oraz nierozłączną jedność ich życia społecznego i osobistego. Misją naszej literatury jest nie tylko odzwierciedlać to, co nowe, lecz także przyczyniać się do wszystkich sił do jego zwycięstwa.

Ważnym i zaszczytnym zadaniem naszej literatury jest wychowywanie młodości, młodych robotników, kłoczowników, inteligentów, żołnierzy Armii

Radzieckiej w duchu umiłowania pracy, dzielności, męstwa i wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, w duchu bezgranicznego oddania sprawie socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W okresie, kiedy agresywne kółka imperialistyczne wstrząsają i gromadzą siły rozgromionego faszyzmu niemieckiego, literatura radziecka nie może stać na uboku walki — przeciwko reakcyjnemu siłom starego świata. Radziecka literatura piękna powołana jest, by z całą pasją rewolucyjną kształtować i umacniać patriotyczne uczucia ludzi radzieckich, utrwalając przyjaźń między narodami, pomagając w dalszym zespinaleniu potężnego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu, rozwijając uczucia proletariackiego międzynarodowego i braterskiej solidarności mas pracujących. Zadaniem pisarzy radzieckich jest wnieść jeszcze wyżej szczyty walki o zespolecie wszystkich sił pokojowych, w imię bezpieczeństwa narodów, demokracji i piętnować zbrodnicze plany imperialistów, rozgłaszając rozpętaniem nowej wojny światowej.

Kontynuując najlepsze tradycje radzieckiej literatury, pisarze radzieccy rozwijają twórczo metodę realizmu socjalistycznego, której podwaliny stworzył wielki pisarz proletariacki Maksym Gorki, wierni są tradycjom i tradycjom poezji Włodzimierza Majakowskiego. Realizm socjalistyczny wymaga od artysty zgodności z prawdą i konkretnego historycznego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej rewolucyjnym rozwoju.

Spółstąpieniem realizmu socjalistycznego — znaczy to posiąść głęboką znajomość życia ludzi, ich uczuć i myśli, wyrażać czujną wrażliwość na ich przeżycia i zdolność przedstawiania tego w porównaniu i wnikliwej formie artystycznej, godnej prawdziwych wzorów literatury realistycznej — i wszystko to zobrazować z należytym zrozumieniem wielkiej walki klasy robotniczej i całego narodu radzieckiego o dalsze utrwalenie stworzonego w naszym kraju społeczeństwa socjalistycznego, w walce o zwycięstwo komunizmu.

W dzisiejszych warunkach metoda realizmu socjalistycznego wymaga od pisarza zrozumienia badań doprowadzenia do końca budowy socjalizmu w naszym kraju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Realizm socjalistyczny daje możność wyrażania szerokiej różnorodności form i stylów, zgodnej z indywidualnymi upodobaniami i zamiłowaniem pisarza.

Odstępstwa od zasad realizmu socjalistycznego wyrażają się w szkole rozwoju literatury radzieckiej. Literatura nasza pod wieloma względami pozostaje jeszcze w tyle za bujnym rozwojem życia, nie zaspokaja w pełni wymagań czytelnika, który rozwija się zarówno politycznie jak i kulturalnie. Potrzebujemy pisarzy nie są dostatecznie wymagający, gdy chodzi o ich twórczość. Piszą przeciętnie i słabe utwory, zubożając twórczość radziecką. Mało stworzono ostatnio barwnych i artystycznie wyrazistych dzieł, z których czerpałby porównywalny przykład miliony czytelników. Nie mamy jeszcze monumentalnych utworów artystycznych oddających bogactwo socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W rzeczywistości, przyczyniając się do wszechstronnego i harmonijnego rozwoju jednostki, do pełnego rozwoju wszystkich twórczych zdolności, mas pracujących. Onożkami pisarzy radzieckich jest tworzyć sztukę wyrażającą prawdę, sztukę, która myśli i uczuci, która oddaje bogaty świat przeżyć duchowych ludzi radzieckich, uosabia w postaciach swych bohaterów całą wielość stosunków ich twórczej pracy oraz nierozłączną jedność ich życia społecznego i osobistego. Misją naszej literatury jest nie tylko odzwierciedlać to, co nowe, lecz także przyczyniać się do wszystkich sił do jego zwycięstwa.

Ważnym i zaszczytnym zadaniem naszej literatury jest wychowywanie młodości, młodych robotników, kłoczowników, inteligentów, żołnierzy Armii

Radzieckiej w duchu umiłowania pracy, dzielności, męstwa i wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, w duchu bezgranicznego oddania sprawie socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W okresie, kiedy agresywne kółka imperialistyczne wstrząsają i gromadzą siły rozgromionego faszyzmu niemieckiego, literatura radziecka nie może stać na uboku walki — przeciwko reakcyjnemu siłom starego świata. Radziecka literatura piękna powołana jest, by z całą pasją rewolucyjną kształtować i umacniać patriotyczne uczucia ludzi radzieckich, utrwalając przyjaźń między narodami, pomagając w dalszym zespinaleniu potężnego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu, rozwijając uczucia proletariackiego międzynarodowego i braterskiej solidarności mas pracujących. Zadaniem pisarzy radzieckich jest wnieść jeszcze wyżej szczyty walki o zespolecie wszystkich sił pokojowych, w imię bezpieczeństwa narodów, demokracji i piętnować zbrodnicze plany imperialistów, rozgłaszając rozpętaniem nowej wojny światowej.

Kontynuując najlepsze tradycje radzieckiej literatury, pisarze radzieccy rozwijają twórczo metodę realizmu socjalistycznego, której podwaliny stworzył wielki pisarz proletariacki Maksym Gorki, wierni są tradycjom i tradycjom poezji Włodzimierza Majakowskiego. Realizm socjalistyczny wymaga od artysty zgodności z prawdą i konkretnego historycznego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej rewolucyjnym rozwoju.

Spółstąpieniem realizmu socjalistycznego — znaczy to posiąść głęboką znajomość życia ludzi, ich uczuć i myśli, wyrażać czujną wrażliwość na ich przeżycia i zdolność przedstawiania tego w porównaniu i wnikliwej formie artystycznej, godnej prawdziwych wzorów literatury realistycznej — i wszystko to zobrazować z należytym zrozumieniem wielkiej walki klasy robotniczej i całego narodu radzieckiego o dalsze utrwalenie stworzonego w naszym kraju społeczeństwa socjalistycznego, w walce o zwycięstwo komunizmu.

W dzisiejszych warunkach metoda realizmu socjalistycznego wymaga od pisarza zrozumienia badań doprowadzenia do końca budowy socjalizmu w naszym kraju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Realizm socjalistyczny daje możność wyrażania szerokiej różnorodności form i stylów, zgodnej z indywidualnymi upodobaniami i zamiłowaniem pisarza.

Odstępstwa od zasad realizmu socjalistycznego wyrażają się w szkole rozwoju literatury radzieckiej. Literatura nasza pod wieloma względami pozostaje jeszcze w tyle za bujnym rozwojem życia, nie zaspokaja w pełni wymagań czytelnika, który rozwija się zarówno politycznie jak i kulturalnie. Potrzebujemy pisarzy nie są dostatecznie wymagający, gdy chodzi o ich twórczość. Piszą przeciętnie i słabe utwory, zubożając twórczość radziecką. Mało stworzono ostatnio barwnych i artystycznie wyrazistych dzieł, z których czerpałby porównywalny przykład miliony czytelników. Nie mamy jeszcze monumentalnych utworów artystycznych oddających bogactwo socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W rzeczywistości, przyczyniając się do wszechstronnego i harmonijnego rozwoju jednostki, do pełnego rozwoju wszystkich twórczych zdolności, mas pracujących. Onożkami pisarzy radzieckich jest tworzyć sztukę wyrażającą prawdę, sztukę, która myśli i uczuci, która oddaje bogaty świat przeżyć duchowych ludzi radzieckich, uosabia w postaciach swych bohaterów całą wielość stosunków ich twórczej pracy oraz nierozłączną jedność ich życia społecznego i osobistego. Misją naszej literatury jest nie tylko odzwierciedlać to, co nowe, lecz także przyczyniać się do wszystkich sił do jego zwycięstwa.

Ważnym i zaszczytnym zadaniem naszej literatury jest wychowywanie młodości, młodych robotników, kłoczowników, inteligentów, żołnierzy Armii

Radzieckiej w duchu umiłowania pracy, dzielności, męstwa i wiarę w zwycięstwo naszej sprawy, w duchu bezgranicznego oddania sprawie socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W okresie, kiedy agresywne kółka imperialistyczne wstrząsają i gromadzą siły rozgromionego faszyzmu niemieckiego, literatura radziecka nie może stać na uboku walki — przeciwko reakcyjnemu siłom starego świata. Radziecka literatura piękna powołana jest, by z całą pasją rewolucyjną kształtować i umacniać patriotyczne uczucia ludzi radzieckich, utrwalając przyjaźń między narodami, pomagając w dalszym zespinaleniu potężnego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu, rozwijając uczucia proletariackiego międzynarodowego i braterskiej solidarności mas pracujących. Zadaniem pisarzy radzieckich jest wnieść jeszcze wyżej szczyty walki o zespolecie wszystkich sił pokojowych, w imię bezpieczeństwa narodów, demokracji i piętnować zbrodnicze plany imperialistów, rozgłaszając rozpętaniem nowej wojny światowej.

Kontynuując najlepsze tradycje radzieckiej literatury, pisarze radzieccy rozwijają twórczo metodę realizmu socjalistycznego, której podwaliny stworzył wielki pisarz proletariacki Maksym Gorki, wierni są tradycjom i tradycjom poezji Włodzimierza Majakowskiego. Realizm socjalistyczny wymaga od artysty zgodności z prawdą i konkretnego historycznego odzwierciedlenia rzeczywistości w jej rewolucyjnym rozwoju.

Spółstąpieniem realizmu socjalistycznego — znaczy to posiąść głęboką znajomość życia ludzi, ich uczuć i myśli, wyrażać czujną wrażliwość na ich przeżycia i zdolność przedstawiania tego w porównaniu i wnikliwej formie artystycznej, godnej prawdziwych wzorów literatury realistycznej — i wszystko to zobrazować z należytym zrozumieniem wielkiej walki klasy robotniczej i całego narodu radzieckiego o dalsze utrwalenie stworzonego w naszym kraju społeczeństwa socjalistycznego, w walce o zwycięstwo komunizmu.

W dzisiejszych warunkach metoda realizmu socjalistycznego wymaga od pisarza zrozumienia badań doprowadzenia do końca budowy socjalizmu w naszym kraju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Realizm socjalistyczny daje możność wyrażania szerokiej różnorodności form i stylów, zgodnej z indywidualnymi upodobaniami i zamiłowaniem pisarza.

Odstępstwa od zasad realizmu socjalistycznego wyrażają się w szkole rozwoju literatury radzieckiej. Literatura nasza pod wieloma względami pozostaje jeszcze w tyle za bujnym rozwojem życia, nie zaspokaja w pełni wymagań czytelnika, który rozwija się zarówno politycznie jak i kulturalnie. Potrzebujemy pisarzy nie są dostatecznie wymagający, gdy chodzi o ich twórczość. Piszą przeciętnie i słabe utwory, zubożając twórczość radziecką. Mało stworzono ostatnio barwnych i artystycznie wyrazistych dzieł, z których czerpałby porównywalny przykład miliony czytelników. Nie mamy jeszcze monumentalnych utworów artystycznych oddających bogactwo socjalistycznej i stałej gotowości odparcia dżokierstwa i agresji imperialistycznej, jeżeli spóbia zakłócić pokojową pracę naszych narodów.

W rzeczywistości, przyczyniając się do wszechstronnego i harmonijnego rozwoju jednostki, do pełnego rozwoju wszystkich twórczych zdolności, mas pracujących. Onożkami pisarzy radzieckich jest tworzyć sztukę wyrażającą prawdę, sztukę, która myśli i uczuci, która oddaje bogaty świat przeżyć duchowych ludzi radzieckich, uosabia w postaciach swych bohaterów całą wielość stosunków ich twórczej pracy oraz nierozłączną jedność ich życia społecznego i osobistego. Misją naszej literatury jest nie tylko odzwierciedlać to, co nowe, lecz także przyczyniać się do wszystkich sił do jego zwycięstwa.

Ważnym i zaszczytnym zadaniem naszej literatury jest wychowywanie młodości, młodych robotników, kłoczowników, inteligentów, żołnierzy Armii

Układ USA-Czang Kai-szek zagraża bezpieczeństwu Chin i pokojowi w Azji

Oświadczenie radzieckiego MSZ

MOSKWA (PAP). Agencja TASS opublikowała oświadczenie Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR, które stwierdza m. in.:

2 bm. w Waszyngtonie został podpisany między USA a kłócką Czang Kai-szeka ukrywająca się na wyspie Tajwan tzw. „układ o bezpieczeństwie wzajemnym”.

Sekretarz stanu USA Dulles ujawnił agresywny charakter tego układu oświadczając: „Mam nadzieję, że podpisanie tego układu o obronie połowy raz na zawsze kres wszelkim pogłoskom i doniesieniom, że Stany Zjednoczone w ten czy inny sposób zgodzą się na oddanie Tajwanu i Wysp Rybacczych pod kontrolę komunistów”.

Jak wynika z tekstu wspomnianego agresywnego układu oraz z oświadczenia pana Dullesa, USA mają na celu odepchnięcie od Chin Tajwanu i Wysp Rybacczych (Wyspy Rybaccze) i objąć pod swe panowanie te rdzennie chińskie terytoria.

Tego rodzaju akt ze strony USA stanowi brutalne pogwałcenie zobowiązań, które USA przyjął na siebie zgodnie z porozumieniem międzynarodowym, potwierdzającym suwerenne prawa Chin do wspomnianych odwiecznych chińskich terytoriów.

Deklaracja z 1943 roku podpisaną w Kairze również przez USA i Anglię stwierdza uroczyście, że „wszystkie terytoria odebrane Chińczykom przez Japonię, jak np. Mandżuria, Tajwan i Wyspy Rybaccze zostaną zwrócone Chinom”. Decyzja ta została potwierdzona w deklaracji poczdamińskiej z 1945 roku, która została podpisana przez USA jak również przez Anglię. Po kapitulacji Japonii Tajwan i Wyspy Rybaccze zostały przyłączone do Chin kontynentalnych.

W okresie późniejszym rząd USA niejednokrotnie oświadczał, że Stany Zjednoczone nie żywią agresywnych zamiarów wobec wymienionych terytoriów. W szczególności w swym oświadczeniu z 5 stycznia 1950 roku na temat Formozji (wyspa Tajwan) prezydent Truman stwierdził: „Stany Zjednoczone nie mają żadnych zobowiązań wobec Formozji w stosunku do Formozji lub innego obszaru chińskiego. USA nie pragną bynajmniej uzyskać jakichś specjal-

nych praw lub przywilejów, ani zakładać bar wojkowych w Formozji. Nie zamierzają one bynajmniej użyć swych sił zbrojnych do ingerencji w obecną sytuację. Rząd USA nie udzieli pomocy militarnej wojskom chińskim znajdującym się na Formozji, ani nie będzie udzielał im rad w dziedzinie wojskowej”.

Jednakże w czerwcu 1950 roku wraz z rozpoczęciem wojny w Korei rząd USA wydał swym wojskom rozkaz wyruszenia na Tajwan i do chwili obecnej faktycznie okupuje te części terytorium Chińskiej Republiki Ludowej.

Zawarty 2 grudnia br. między USA a kłócką Czang Kai-szeka agresywny układ ma na celu znalezienie pretekstu do bezprawnego pozostawiania amerykańskich sił zbrojnych na Tajwanie i na Wyspach Rybacczych oraz do utrzymania okupacji tych terytoriów przez Stany Zjednoczone.

Zawarcie przez rząd USA układu z kłócką czangkajszekowską na Tajwanie stanowi brutalne naruszenie suwerenności i integralności terytorialnej Chińskiej Republiki Ludowej, a tym samym stanowi naruszenie Karty Narodów Zjednoczonych.

Ponieważ Tajwan stanowi odwieczne terytorium chińskie, zadanie wyzwolenia Tajwanu jest oczywiście sprawą wewnętrzną Chin, suwerennym prawem narodu chińskiego.

Gdyby nie było ingerencji ze strony sił zbrojnych USA, to Tajwan byłby już zjednoczony z Chinami.

Czytelnicy i korespondenci piszą:

Dwie platformy — dwa hamulce

Zbliża się koniec 1954 roku. Zalogą Paławagu analizując na naradach produkcyjnych dotychczasową realizację planu rocznego stwierdzili, że mimo zaległości spowodowanych niewykonaniem planu w październiku br., plan roczny zostanie wykonany. Przyczyną się do tego pełna mobilizacja załogi. Muszą jednak zmobilizować się również nasi dostawcy, którzy na razie sprawiają nam wiele kłopotu. Na przykład w tendrowni stoi 12 prawie gotowych platform 48-W czekających jedynie na wózki, które miały dostarczyć „Konstal”. Ponieważ blokują „Konstal”, nie mogą dostarczyć 12 platform zostało uniemożliwione. Również niedostatek ostatecznej produkcji wagonów osobowych. W tendrowni stoją 4 tendry „T. Y.”, do których także brak wózków.

Wózki w zasadzie są, ale bez maźnic, których „Konstalowi” z kolei nie dostarczyły zakłady w Mysłkowie. Paławag odczuwa również brak blachy, z której dostawa opóźniła się także „Pokoju”. Wszystkie zakłady przemysłowe obowiązują wykonanie planu rocznego. Obowiązuje ono tak Paławag jak i jego dostawców. Potrzebujemy natychmiastowej pomocy od naszych dostawców, zagwarantowanej zatwier-

dzonymi umowami. Nie wolno też zapominać o zbliżającym się nowym roku i trzeba się zastanowić, aby dostawy przebiegały lepiej, szczególnie w pierwszych miesiącach przyszłego roku.

Pragnę poruszyć jeszcze jedną sprawę. Ministerstwo Kolei zamówiło w Paławagu platformy zagięte, typ dotychczas w Polsce nie wyrobiano. Tendrownia wykonała prototyp, który został przyjęty. W dalszej produkcji wylonili się pewne niedociągnięcia. Otoż przy montażu platform zagiętych nie znalazły się zbyt nisko przy szynach, zaszła więc potrzeba umocowania, podkładki na szynach i przed Konfederacją Moskiewską dążyły do zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie.

Niektórzy, co niecierpliwi się, zaczęli przerzucać mi w tym miejscu i pytać: „Cóż w tym jest nowego? Przecież nasze państwo i przed Konfederacją Moskiewską dążyły do zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie?”

Oczywiście. Ale Konfederacja Moskiewska opracowała cały system innych niż dotychczas, nowych środków walki o pokój i bezpieczeństwo. Środków dostosowanych do sytuacji, która charakteryzuje niebezpieczeństwo ewentualnej ratyfikacji układów paryskich, niebezpieczeństwo wzmocnienia Wehrmachtu. I system nowych i praktycznych środków, które pozwolą skutecznie chronić nasze państwo przed wszelką próbą agresji również i w sytuacji, która by powstała w wypadku zrealizowania złośliwych układów paryskich.

Z Moskwy rozległo się na świat cały — z ogromną siłą i bez wszelkich niedomówień — ostrzeżenie przed skutkami wzmocnienia militarnego niemieckiego i wciągnięcia zrehabilitowanych Niemiec zachodnich do grupowania wojskowego, jawnie wymierzonego przeciwko Związkowi Radzieckiemu, Polsce, Czechosłowacji, Niemieckiej Republice Demokratycznej i innym państwom europejskim, póki milującym.

Przez niezwykłą siłę tego ostrzeżenia, skierowanego nie tylko do rządów, ale i do narodów Europy zachodniej oraz USA — Konfederacja Moskiewska uświadomiła wszystkim czujności narodów Europy zachodniej, że „pokoju” i „współpracy” z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

ST. MIGDA
Warszawa

Transport „wykończył”

W Pabianickich Zakładach Metalowych przy ul. M. Nowotki jest oddział żużliński wyrabiający szamotowe piekły przenośne. Zakład ten wysyłał gotowe piekły do różnych miast. Transport odbywał się wyłącznie koleją.

W listopadzie br. byłem wysłany jako rzeczoznawca do tych zakładów i brałem udział w komisji, która badała jakość pieców. Komisja powołana została na skutek wielu reklamacji. Pabianickim zakładom zarzuca się, że produkowane przez nich piekły są złej jakości. Ostatnio na wysłanych do Gdańska 100 pieców — 49 odesłano do wózów. Piekły te mają potłuczone krawędzie i pogięte ramy. Komisja stwierdziła, że piekły uległy zniszczeniu w czasie transportu i całkowitą winę ponoszą tu pracownicy kolei, którzy przy przeciążeniu

wagonów, mimo znaków ostrzegawczych na wagonach, nie troszczyli się o powierzone im do przewożenia materiały. Wypadki takie zdarzają się niemal przy każdej wysyłce pieców.

Proponuję towarzyszom z PKP aby obliczyli jak duże straty ponosi z tego powodu nasze państwo, chociażby w tym jednym wypadku: 49 pieców odesłanych z Gdańska do Pabianic, stracony czas kilku ludzi powołanych do komisji oraz koszt przeróbki. Największe, uzyskane nieraz oszczędności naszych kolejarzy, nie będą miały znaczenia, jeżeli przy transportowaniu towaru dopuszczają się takich niebezpieczeństw. Piekły te mają potłuczone krawędzie i pogięte ramy. Komisja stwierdziła, że piekły uległy zniszczeniu w czasie transportu i całkowitą winę ponoszą tu pracownicy kolei, którzy przy przeciążeniu

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

ODZYWCZE KORZENIE

Rys. Z. Ziomecki

Cel pozostaje ten sam

— Jak był władca, najgłębszy sens Moskiewskiej Konferencji państw europejskich?

Po powrocie z Moskwy zetknąłem się z tym pytaniem wielokrotnie w czasie spotkań z ludźmi, domagającymi się ode mnie jak najbardziej osobistej i jak najmniej urzędowej odpowiedzi.

Odpowiedź taką znalazłem w urzędowej — i głęboko prawdziwej — nazwie konferencji: „Konferencja krajów europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie”.

Niektórzy, co niecierpliwi się, zaczęli przerzucać mi w tym miejscu i pytać: „Cóż w tym jest nowego? Przecież nasze państwo i przed Konfederacją Moskiewską dążyły do zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie?”

Oczywiście. Ale Konfederacja Moskiewska opracowała cały system innych niż dotychczas, nowych środków walki o pokój i bezpieczeństwo. Środków dostosowanych do sytuacji, która charakteryzuje niebezpieczeństwo ewentualnej ratyfikacji układów paryskich, niebezpieczeństwo wzmocnienia Wehrmachtu. I system nowych i praktycznych środków, które pozwolą skutecznie chronić nasze państwo przed wszelką próbą agresji również i w sytuacji, która by powstała w wypadku zrealizowania złośliwych układów paryskich.

Z Moskwy rozległo się na świat cały — z ogromną siłą i bez wszelkich niedomówień — ostrzeżenie przed skutkami wzmocnienia militarnego niemieckiego i wciągnięcia zrehabilitowanych Niemiec zachodnich do grupowania wojskowego, jawnie wymierzonego przeciwko Związkowi Radzieckiemu, Polsce, Czechosłowacji, Niemieckiej Republice Demokratycznej i innym państwom europejskim, póki milującym.

Przez niezwykłą siłę tego ostrzeżenia, skierowanego nie tylko do rządów, ale i do narodów Europy zachodniej oraz USA — Konfederacja Moskiewska uświadomiła wszystkim czujności narodów Europy zachodniej, że „pokoju” i „współpracy” z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

— Jak był władca, najgłębszy sens Moskiewskiej Konferencji państw europejskich?

Po powrocie z Moskwy zetknąłem się z tym pytaniem wielokrotnie w czasie spotkań z ludźmi, domagającymi się ode mnie jak najbardziej osobistej i jak najmniej urzędowej odpowiedzi.

Odpowiedź taką znalazłem w urzędowej — i głęboko prawdziwej — nazwie konferencji: „Konferencja krajów europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie”.

Niektórzy, co niecierpliwi się, zaczęli przerzucać mi w tym miejscu i pytać: „Cóż w tym jest nowego? Przecież nasze państwo i przed Konfederacją Moskiewską dążyły do zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie?”

Oczywiście. Ale Konfederacja Moskiewska opracowała cały system innych niż dotychczas, nowych środków walki o pokój i bezpieczeństwo. Środków dostosowanych do sytuacji, która charakteryzuje niebezpieczeństwo ewentualnej ratyfikacji układów paryskich, niebezpieczeństwo wzmocnienia Wehrmachtu. I system nowych i praktycznych środków, które pozwolą skutecznie chronić nasze państwo przed wszelką próbą agresji również i w sytuacji, która by powstała w wypadku zrealizowania złośliwych układów paryskich.

Z Moskwy rozległo się na świat cały — z ogromną siłą i bez wszelkich niedomówień — ostrzeżenie przed skutkami wzmocnienia militarnego niemieckiego i wciągnięcia zrehabilitowanych Niemiec zachodnich do grupowania wojskowego, jawnie wymierzonego przeciwko Związkowi Radzieckiemu, Polsce, Czechosłowacji, Niemieckiej Republice Demokratycznej i innym państwom europejskim, póki milującym.

Przez niezwykłą siłę tego ostrzeżenia, skierowanego nie tylko do rządów, ale i do narodów Europy zachodniej oraz USA — Konfederacja Moskiewska uświadomiła wszystkim czujności narodów Europy zachodniej, że „pokoju” i „współpracy” z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

— Jak był władca, najgłębszy sens Moskiewskiej Konferencji państw europejskich?

Po powrocie z Moskwy zetknąłem się z tym pytaniem wielokrotnie w czasie spotkań z ludźmi, domagającymi się ode mnie jak najbardziej osobistej i jak najmniej urzędowej odpowiedzi.

Odpowiedź taką znalazłem w urzędowej — i głęboko prawdziwej — nazwie konferencji: „Konferencja krajów europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie”.

Niektórzy, co niecierpliwi się, zaczęli przerzucać mi w tym miejscu i pytać: „Cóż w tym jest nowego? Przecież nasze państwo i przed Konfederacją Moskiewską dążyły do zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie?”

Oczywiście. Ale Konfederacja Moskiewska opracowała cały system innych niż dotychczas, nowych środków walki o pokój i bezpieczeństwo. Środków dostosowanych do sytuacji, która charakteryzuje niebezpieczeństwo ewentualnej ratyfikacji układów paryskich, niebezpieczeństwo wzmocnienia Wehrmachtu. I system nowych i praktycznych środków, które pozwolą skutecznie chronić nasze państwo przed wszelką próbą agresji również i w sytuacji, która by powstała w wypadku zrealizowania złośliwych układów paryskich.

Z Moskwy rozległo się na świat cały — z ogromną siłą i bez wszelkich niedomówień — ostrzeżenie przed skutkami wzmocnienia militarnego niemieckiego i wciągnięcia zrehabilitowanych Niemiec zachodnich do grupowania wojskowego, jawnie wymierzonego przeciwko Związkowi Radzieckiemu, Polsce, Czechosłowacji, Niemieckiej Republice Demokratycznej i innym państwom europejskim, póki milującym.

Przez niezwykłą siłę tego ostrzeżenia, skierowanego nie tylko do rządów, ale i do narodów Europy zachodniej oraz USA — Konfederacja Moskiewska uświadomiła wszystkim czujności narodów Europy zachodniej, że „pokoju” i „współpracy” z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

— Jak był władca, najgłębszy sens Moskiewskiej Konferencji państw europejskich?

Po powrocie z Moskwy zetknąłem się z tym pytaniem wielokrotnie w czasie spotkań z ludźmi, domagającymi się ode mnie jak najbardziej osobistej i jak najmniej urzędowej odpowiedzi.

Odpowiedź taką znalazłem w urzędowej — i głęboko prawdziwej — nazwie konferencji: „Konferencja krajów europejskich w sprawie zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie”.

Niektórzy, co niecierpliwi się, zaczęli przerzucać mi w tym miejscu i pytać: „Cóż w tym jest nowego? Przecież nasze państwo i przed Konfederacją Moskiewską dążyły do zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa w Europie?”

Oczywiście. Ale Konfederacja Moskiewska opracowała cały system innych niż dotychczas, nowych środków walki o pokój i bezpieczeństwo. Środków dostosowanych do sytuacji, która charakteryzuje niebezpieczeństwo ewentualnej ratyfikacji układów paryskich, niebezpieczeństwo wzmocnienia Wehrmachtu. I system nowych i praktycznych środków, które pozwolą skutecznie chronić nasze państwo przed wszelką próbą agresji również i w sytuacji, która by powstała w wypadku zrealizowania złośliwych układów paryskich.

Z Moskwy rozległo się na świat cały — z ogromną siłą i bez wszelkich niedomówień — ostrzeżenie przed skutkami wzmocnienia militarnego niemieckiego i wciągnięcia zrehabilitowanych Niemiec zachodnich do grupowania wojskowego, jawnie wymierzonego przeciwko Związkowi Radzieckiemu, Polsce, Czechosłowacji, Niemieckiej Republice Demokratycznej i innym państwom europejskim, póki milującym.

Przez niezwykłą siłę tego ostrzeżenia, skierowanego nie tylko do rządów, ale i do narodów Europy zachodniej oraz USA — Konfederacja Moskiewska uświadomiła wszystkim czujności narodów Europy zachodniej, że „pokoju” i „współpracy” z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”. Z Niemcami, a także z ich sojusznikami, nie ma „współpracy”.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

Konfederacja Moskiewska zaatakowała najbardziej stanowczy kłopot, który dotyka państwa, które nie wykonały swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań. Wypadek, który nie wykonał swoich zobowiązań.

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

STANISŁAW CHOJNACKI
Łódź

WSTOLICY

Budowlani doganiają plan

Według ostatnich meldunków w ciągu 13 dni grudnia na osiedlach — Muranów, Młynów, Koło, MDM, Ochota, Mokotów, Starym i Nowym Mieście, oraz Racławickiej oddano do użytku ponad 1.000 izb mieszkalnych. Najwięcej, bo około 370 izb mieszkalnych wybudowały zakłady Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego nr 5 na Ochocie w bloku nr 47. Ponad 135 izb przekazanych zostało w bloku nr 20 na MDM-ie oraz w innych punktach miasta.

Liczby te nie dają powodów do zadowolenia, ponieważ war-

szawskie zjednoczenia budownictwa miejskiego w bm. muszą jeszcze oddać do użytku wiele izb.

Dla pełnego i terminowego wykonania planu rocznego potrzebne jest maksymalne zwiększenie wysiłku, nie tylko ze strony załóg robotniczych, ale przede wszystkim kierownictw zjednoczeń i Centralnego Zarządu Budownictwa Miejskiego Warszawa. Jednocześnie niezbędne jest